

DOBOZI ESZTER

Zöld az égA hamisciprust megverselő
Mezey Katalinnak

*Mert itt már csak ez segít,
a nesztelen matatás,
túl hártványon, falakon
a szöszmötölés, surrogás.
Szép csendben ha megülsz s figyelsz,
ez vigasz, hogy hallani
a surranót, a zajtalant,
ahogy szalad, tolul, terül,
láthatatlanul szökik
csövekben és erekben
föl-föl, s mind magasabbra száll:
lengeteg gyökérszőröktől
a legparányibb csúcsokig,
a legutolsó tűhegyig.
Adakozóbb nincs, se néma
áhitatra törekvőbb,
mint ez a szüntelen növő,
a hangtalanul itt levő.
Ahány pikkely, külön világ.
A parányinál is parányibb
kapun lépj be, s míg hallgatod
a sejtek pihegésszerű
lélegzetvétélet, szoktasd
magad e halk örvényléshez,
s hogy zöld a vér, itt zöld az ég...*

Akár a rémület

*Az odvas fogakat láttad-e, s ott
a félmosolyt, mely ellentmondani
látszott a töredezett fogsorok
tényeinek, akár az angyali*

*ártatlansággal kiejtett szavak.
Esett épp. Vigasztalhatatlanul.
úgy álltak ők ketten, mintha savas
lé csorogna rájuk egy alagút*

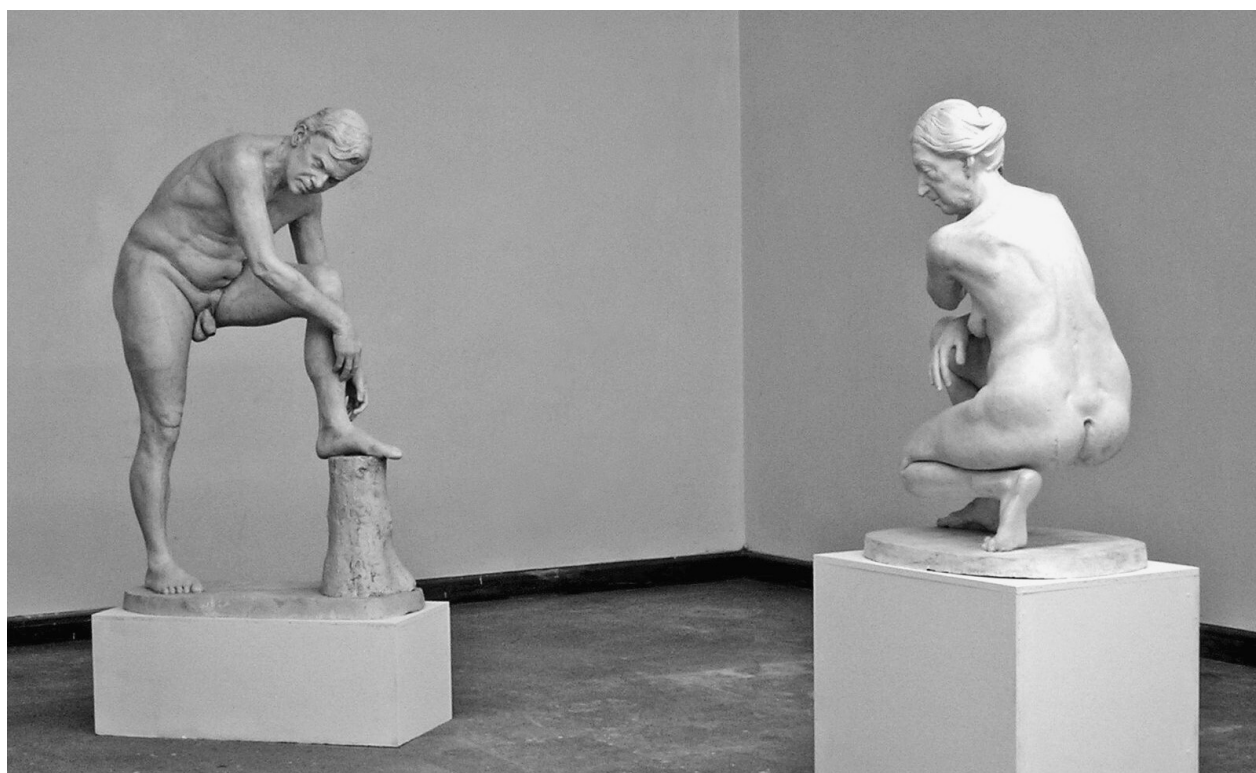
*láthatatlan torkában. Hontalan
alkalmi pár? Netán férj s feleség
a vesztesre állók közül? Kaland
sodorta ez alá a beteg ég*

*alá őket? Egy asszony érkezik
fecsegő, csacska kisgyerekével.
Rajtuk finom ízlésnek jeleit
láthatja, ki lát. Nyoma sincs évek*

*szántotta barázdáknak a hölgyön,
gyermeke jó nevelésű lehet,
jójúrn köszön. Erre az ösztön
a két szakadtban nyájasan felel.*

*Sárgásbarnán nevetve intenek
utánuk, mint a jó ismerősök,
megkerült rokonok. Kezüik remeg,
ahogy megrebben. És aki tört döf*

*élőbe, élettelenbe, nem ők
azok. Zavarba ejt a jelenet?
Akár a rémület a nem levők
fölött, oly értelmezhetetlenek.*

Hermész és Aphrodité (diplomamunka), 2004